

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa I. Spółki Akcyjnej Spółki
Komandytowo-Akcyjnej w G.
przeciwko D. B.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej – J. B.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża pozwanej kosztami postępowania poniesionymi**
przez stronę powodową.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub

4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwana złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 stycznia 2016 r., którym Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 17 listopada 2014 r. w ten sposób, że uznał za bezskuteczną w stosunku do powódki umowę darowizny przez pozwaną lokalu mieszkalnego bliżej opisanego w sentencji, zawartą dnia 17 czerwca 2010 r. z dłużnikiem J. B. – w celu zaspokojenia wierzytelności powódki wynikającej z prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w G. w dniu 13 marca 2000 r. przeciwko dłużnikowi J. B.. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, „...ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości (...)”.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii, „czy wierzycielowi przysługuje roszczenie ze skargi pauliańskiej w trybie art. 527 i nast. k.c. w sytuacji, gdy dłużnik dokonał przekazania lokalu mieszkalnego matce, nabytego w całości ze środków finansowych matki dłużnika”. Poza tym skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, „...z uwagi na wskazane w punktach a) b) c) *petitum* skargi naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania (podstawy kasacyjne)”.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez nią przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., trzeba przypomnieć, że w przepisie tym chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie sprostала tym wymaganiom, sformułowane przez nią zagadnienie prawne sprowadza się bowiem do postawienia pytania, które w swej treści zawiera założenie nieadekwatne do stanu faktycznego sprawy. Tak ujęte pytanie świadczy wyraźnie o tym, że skarżącej chodzi jedynie o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej, a nie o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości i mającego istotne znaczenie dla praktyki sądowej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości; odwołała się jedynie do uzasadnienia podstaw kasacyjnych.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i – mając na uwadze trudną sytuację życiową skarżącej – nie obciążył jej kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez stronę powodową (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).